

ע"פ 7066/13 - ערן אלמליח נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 7066/13 - ח'

לפני: כבוד השופט ח' מלצר

המבקש: ערן אלמליח

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה מטעם המערער, מתאריך 14.1.2014, לעיון
חוזר בהחלטה מתאריך 31.10.2013

בשם המבקש: עו"ד ערן בן-עמי; עו"ד קרן בלס

החלטה

1. לפני בקשה מטעם המערער, לעיון חוזר בהחלטתי מתאריך 31.10.2013, שעל-פיה הוריתי על התייצבותו של המבקש לריצוי עונש המאסר בפועל, לתקופה של 6 שנים, שהושת על המבקש בבית המשפט המחוזי הנכבד בירושלים, בגין הרשעתו בעבירות של: נהיגה בשכרות והריגה, ובעבירות נוספות.

החלטתי האמורה ניתנה במסגרת בקשה מטעם המשיבה לעיון חוזר בהחלטה קודמת, מתאריך 23.10.2013 (אשר ניתנה לאחר דיון במעמד הצדדים, ועל פיה הוריתי להמשיך בעיכוב-ביצועו של עונש המאסר שהושת על המערער), ובתום דיון במעמד הצדדים, אשר נערך בפני, בתאריך 31.10.2013. בתחילתו של אותו דיון (מתאריך 31.10.2013) הודו ב"כ המבקש כי המבקש הפר, לכאורה, את תנאי שחרורו לחלופת מעצר, ובעקבות הערותיי, הם הודיעו, לאחר שהתייעצו עם המבקש, כי הוא מוכן להתייצב לריצוי עונשו עד ליום א', 3.11.2013. מעבר לכך, בגדרי אותה החלטה ניתנה לבאי-כוח המבקש, על פי בקשתם, אורכה להגשת נימוקי הערעור, עד לתאריך 1.12.2013.

2. ב"ב"קשה לעיון חוזר" שלפני נטען כי מאז מתן החלטתי בתאריך 31.10.2013 חל שינוי נסיבות המתבטא בכך שהמבקש הגיש נימוקי ערעור, המלמדים, לטענת סיגוריו, על חפותו ועל סיכויי הערעור ש"הינם מהגבוהים שראה בית המשפט הנכבד", כדבריהם, ובכך שהוגשה, מטעם המבקש, בקשה להוספת ראיות חדשות בערעור (אשר בהחלטתה של כב' הרשמת ל' בנמלך נקבע כי היא תידון במסגרת הדיון בערעור, הקבוע לשמיעה, לעת הזו, לתאריך 20.11.2014). לשיטתם שינוי נסיבות זה מצדיק את שחרורו של המבקש מן המאסר - לחלופת מעצר בבית אימו, בפיקוח ובתנאים מגבילים.

3. בשולי הבקשה שלפני (בסעיף 44 לה), ביקשו ב"כ המבקש (לראשונה), בלאקוניות, כי "במסגרת הבקשה דנן ידון אף נושא עיכוב ביצוע סכום הפיצוי" אשר הושת על המבקש במסגרת גזר דינו של בית המשפט קמא הנכבד (שניתן בתאריך 10.10.2013).

4. לאחר שעיינתי עיין היטב בבקשה שלפני, בנימוקי הערעור על נספחיהם, בבקשה להוספת ראיות בערעור, ושבתי ועיינתי בפסק דינו של בית המשפט קמא הנכבד ובפרוטוקולי הדיונים שנערכו בפני בתאריכים: 23.10.2013 ו-31.10.2013 - הגעתי למסקנה כי דין הבקשה שלפני להידחות.

5. המבקש כבר החל בריצוי עונש המאסר שנגזר עליו, לאחר ההסכמה הנ"ל ובשים לב לנסיבות שנזכרו שם. מכאן שהבקשה שלפני איננה בגדר בקשה רגילה לעיכוב ביצוע, אלא בקשה לקטיעתו של עונש מאסר שהמבקש כבר החל בריצויו. לבקשה זו ניתן, אמנם, להיעתר בנסיבות חריגות מסוימות, ואולם נדרשים טעמים מיוחדים לשם כך (ראו למשל: החלטתו של חברי, השופט ע' פוגלמן ב-ע"פ 9490/09 קאשי נ' מדינת ישראל (1.12.2009) והאסמכתאות הנזכרות שם בפסקה 7; והשוו: החלטתי ב-רע"פ 7851/13 חדר עודה נ' מדינת ישראל (5.12.2013)).

טעמים כאלה לא מצאתי בנסיבות המקרה שלפני. גם בהנחה כי ערעורו של המבקש מעלה שאלות משפטיות שראוי לדון בהן (ובעניין זה אינני מבקש להביע עמדה כלשהי) - לא השתכנעתי כי אי-היענות לבקשה להפסקת ריצוי עונש המאסר של 6 שנים שהושת על המבקש, עלול להביא לסיכול הערעור מעיקרו.

6. אשר על כן, הבקשה לשחרור המבקש ממאסרו עד להכרעה בערעורו - נדחית. מאחר שלא הונחה בפני בקשה מסודרת ומנומקת לעיכוב ביצוע תשלום סכום הפיצוי שהושת על המבקש - אינני מוצא לנכון להידרש לעניין זה כאן.

7. המזכירות מתבקשת, עם זאת, לבחון את האפשרות להקדים את מועד שמיעת הערעור, בכפוף לאילוצי היומן.

ניתנה היום, ב' באדר א' התשע"ד (2.2.2014).

שׁוֹפֵט

עמוד 3